

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 18-12-16

Col·lecta:	179,85
Caixetes ciris	34,37
Caixetes:	150,42
Caixetes Càritas:	19,70
Menjador (Caixetes)	55,00

Lectures diumenge 1 de gener 2017

Festa de la Mare de Déu

1ª: Nm 6,22-27; Sl 66; 2ª: Ga 4,4-7;
Ev: Lc 2,16-21

ENTERRAMENT

La setmana passada vam acompanyar amb la pregària a la família de Irene Boix i Triola, de 90 anys; Aquesta setmana a la família de Encarna Arévalo Mayorgas, de 66 anys. Que descansin en pau.

BATEIG

Diumenge dia 1, a les 12 del migdia, a l'Eucaristia tindrem el bateig de la Claudia Rodríguez Sánchez, i el seu germà en Pere, farà la seva primera comunió.

TORNAR A NATZARET

En Full setmanal del 5 de setembre del 1976, el bisbe Jaume Camprodon va escriure unes reflexions amb el títol "Tornar a Natzaret". S'hi expressa la necessitat que tenim els cristians, i té l'Església, de resituar-se en un lloc originari, Natzaret.

"...Sense ser endevinaire, hom preveu que l'Església anirà quedant cada dia més desmantellada i pobra de mitjans humans. Els qui hem de viure i anar al davant en aquest procés hem de passar una prova no gens fàcil. Tanmateix, és necessari.

L'Església ha de tornar a Natzaret. És una etapa de la vida de Jesús que li cal reviure.

Tornar a Natzaret no vol dir amagar-se... L'Església, a Natzaret, no demana més drets que els altres grups humans. Si el poble valora favorablement el fet religiós, l'Estat li haurà de donar la resposta convenient com la dóna a les institucions promotores del bé comú. Si el poble opta per prescindir-ne, caldrà revisar-ne el per què l'aital rebuig i encaixar cristianament el cop, sense fer ploure foc del cel. Ni en aquest cas s'afeblirà la seva potencialitat d'estimar i de comunicar esperança.

...És necessària la renúncia als privilegis per trencar llibants i purificar-se el rostre. És imprescindible l'esforç per una catequesi a tots els nivells –sobretot d'adults –, per envigorir la fe. Però una i altra cosa no són més que passos vers la solidificació de grups de persones lliures que maldin per recrear, avui, la vida de Jesús de Natzaret. Grups d'homes, obradors de justícia, de reconciliació, de pau, i portadors de la gran esperança en el Crist-Senyor.

Així és com veig el demà que ja ha començat avui."

Jaume Camprodon, (5-IX-76)

**Bon Nadal
i
una bona
entrada d'any**

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

25 de desembre del 2016 Núm. 672

Diumenge de NADAL Any A

«Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau»

Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor. Aquest missatge és el que proclamen solemnement els Àngels.

És un motiu d'alegria: "No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor".

Dit amb paraules d'avui: un altre món, de justícia i fraternitat, és possible, i ens molts cors ja hi ha "nascut".

Quina resposta hi podem donar avui dia? Evidentment, la 1ª resposta a una "bona notícia" és l'alegria, i una alegria que s'encomana. És el que fan els Pastors. Se'n van de pressa cap a Betlem per "veure" això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber (Lluc 2,15). No hi van per comprovar si és veritat sinó per gaudir-ne.

Sorprèn que cada any hi hagi més persones que diuen que les Festes de Nadal els entristeixen. Segurament això és degut a que viuen en una profunda soledat. La soledat pot tenir moltes causes; però, precisament el MISSATGE DE NADAL ens dóna "la clau" per capgirar la SOLEDAT en COMUNIÓ. "No era el seu lloc a l'hostal". "Anar a l'hostal" és esperar que estiguin per a tu i et serveixin. Maria no porta Jesús a l'hostal sinó que el posa en una menjadora per fer-se COMUNIÓ. La COMUNIÓ és el contrari de la SOLEDAT, i apareix quan decidim "fer-nos aliment"; i no com un "remei" contra la soledat sinó com una manera d'entendre i viure la vida. I de la comunió en surt com un fruit espontani la FELICITAT; aquella felicitat que no és conseqüència de satisfer una "necessitat" sinó que ens arriba com a fruit d'haver entrat en sintonia amb la Vida de Déu.

Pere Torras

(comentari a les lectures)

FULL INFORMATIU

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 9,1-6)

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui viuen al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian. Les botes dels soldats que marquen el pas i els mantells revolcats en la sang seran cremats i el foc els devorà.

Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espatlla la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: Conseller-prodigios, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau. Serà immens el principat, la pau no tindrà fi en el tron de David i en el seu regne, fonamentat i sostingut, des d'ara i per sempre, sobre el dret i la justícia. Això és el que farà el zel del Senyor de l'univers.

Salm responsorial [95,1-2a.2b-3.11-12 (R. Lc 2,11)]

Avui ens ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor arreu de la terra, canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat, conteu a les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis.

El cel se n'alegra, la terra hi fa festa, bramula el mar amb tot el que s'hi mou, jubilen els camps amb tot el que hi ha, criden de goig els arbres del bosc.

Hem vist que ve el Senyor, que ve a judicar la terra; judicarà tot el món amb justícia, tots els pobles amb la seva veritat.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 2,1-14)

Per aquells dies, sortí un edicte de Cèsar August ordenant que es fes el cens de tot el món romà. Era el primer cens de l'imperi, abans del que es va fer quan Quirini era governador de Síria. Tothom anava a inscriure's a la població d'on cadascú descendia. També Josep, que era de la casa i la família de David, va pujar des de Natzaret de Galilea a Judea, al poble de David, anomenat Bet-Lèhem, per inscriure's amb Maria, la seva esposa, que esperava un fill. Mentre eren allà es van complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat lloc a l'hostal.

A la mateixa contrada, vivint al ras, hi havia uns pastors que vetllaven, guardant de nit el seu ramat. Els aparegué un àngel del Senyor, la glòria del Senyor els envoltà de llum, i es van esglaiar. Però l'àngel els va dir: «No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot

el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora.»

I una multitud dels exèrcits celestials s'uní llavors mateix a l'àngel, lloant Déu i cantant: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor.»

SALMO RESPONSORIAL (SAL 96)

Cantad al Señor un cántico nuevo, cantad al Señor toda la tierra; cantad al Señor, bendecid su nombre, proclamad día tras día su salvación;

Cantad al Señor, bendecid su nombre, proclamad día tras día su salvación; publicad su gloria entre las gentes, sus portentos entre todos los pueblos.

Que se alegre el cielo y goce la tierra, que retumbe el mar y todo lo que encierra, que sonrían los campos con sus frutos, que griten de alegría los árboles del bosque

Delante del Señor, porque ya viene, porque viene para gobernar la tierra, para implantar en el mundo la justicia, y entre todos los pueblos la lealtad.

Els monos i la cuca de llum

Una tribu de monos vivia a prop d'un poble de pagesos. El que més movia la curiositat d'aquests animals era el foc. Es passaven hores mirant les vermelles flames en el pati de les masies quan els pagesos s'asseien al seu voltant per escalfar-se.

En una nit molt freda, els monos veieren una cuca de llum. Pensaren que era una guspira d'aquesta cosa prodigiosa que escalfava els humans i l'agafaren amb molta cura. Fins i tot un mono es posà a bufar damunt d'ella com feien els homes.

Un ocellet veient l'escena baixà de l'arbre per dir-los:

-Amics, s'estan equivocant. No és foc. És una cuca de llum.

Però els monos el feien fora i seguien bufant amb més intensitat.

L'ocellet seguia insistint, fins que un mono atrapà l'ocellet i el matà. Ells continuaren apilonant palla i branquillons secs, bufant amb força, per poder escalfar-se al foc. El dia següent aparegueren tots morts de fred.